

FJALLSKILAREGLUGJÖRÐ

69
11. júlí

fyrir

Þingeyjarsýslu vestan Jökulsár.

I. KAFLI.

UM STJÓRN FJALLSKILAMÁLA.

1. gr.

Suður-Þingeyjarsýsla ásamt Kelduneshreppi í Norður-Þingeyjarsýslu er eitt fjallskilafélag, sem skiftist í deildir eftir því sem landi hagar og fjöll og vatnsföll deila. Sýslunefndin ákveður takmörk deilda eftir tillögum hlutaðeiganda sveitafélaga.

2. gr.

Sýslunefndin í Suður-Þingeyjarsýslu hefir á hendi yfirstjórn allra málefna fjallskilafélagsins samkvæmt sveitarstjórnarlögum 31. maí 1927, en hreppsnefndir hafa að öðru leyti alla stjórn og framkvæmd á fjallskilamálum deildanna. Breytingar sem gerðar verða á reglugjörðinni, skal bera undir sýslunefnd Norður-Þingeyjarsýslu til samþykkis að því er Kelduneshrepp snertir.

3. gr.

Hver hreppsnefnd getur valið einn mann eða fleiri úr sínum flokki til að hafa á hendi stjórn og umsjón allra fjallskilamála hreppsins og nefnast þeir fjallskilastjórnar.

Þar sem svo hagar til, að ein fjallskiladeild tilheyrir tveimur eða fleiri hreppum, kjósa hlutaðeigandi hreppsnefndir sameiginlega fjallskilastjórn, er hafi störf þessi á hendi í umboði hreppsnefnda.

II. KAFLI.

UM NOTKUN UPPREKSTRARLANDA.

4. gr.

Allt land skiftist í öræfi, afrétt og heimalönd. Það skulu vera afréttir sem áður hafa verið.

Sýslunefnd getur og tekið upp nýja afrétti, ef nauðsyn ber til, eftir tillögum hreppsnefnda og með samþykki landeiganda.

69

11. júlí

5. gr.

Hver hreppsnefnd skal semja skrá yfir afrétti þá með tölu og ummerkjum, er hún hefir umsjón með og rita hana í gjörðabók hreppsins eða í sérstaka fjallskilabók. Þar skal og rita allar ákvarðanir, sem gerðar eru viðkomandi fjallskilum hreppsins, og getur sýslunefnd ávallt krafizt afrits úr bókum þessum.

6. gr.

Heimilt er, að nota til upprekstra fyrir sauðfé afrétti alla, svo og heimalönd þau, er nægilegt landrými hafa og landkosti að dómi hlutaðeigandi hreppsnefndar. Skal hreppsnefnd meta eða láta meta til ítölu öll slík upprekstrarlönd, er sveitinni tilheyra, og hafa eftirlit með því, að heimalöndum sé ekki að óþörfu ofboðið með sumarbeið sauðfjár.

7. gr.

Allir fjáreigendur, sem að dómi hreppsnefndar skortir land til sumarþeitar fyrir fé sitt, skulu greiða upprekstrargjald til sveitar-sjóðs, er síðan greiðir hagatoll til þeirra landeigenda sem upprekstur leyfa, eða fyrir verulegum ágangi verða. Skal hreppsnefnd ákveða gjöld þessi innan sveitar.

Þar sem svo hagar til að afréttir eru í eign eins eða fárra manna, ákveður hreppsnefnd gjöldin í samráði við þá, og getur falið þeim innheimtuna sjálfum.

Þó er þeim, er upprekstrarland vantar, heimilt að útvega sér það sjálfur, ef hann tilkynnir það hreppsnefnd fyrir 1. maí ár hvert.

8. gr.

Nú liggja saman upprekstrarlönd tveggja hreppa eða fleiri og verður einn fyrir ágangi frá öðrum á heimalönd sín eða afrétti. — Á þá sá hreppurinn, sem fyrir áganginum verður, kröfurétt til hins um uslagjald eða hagatoll, miðað við tölu ágangsfjárins eins og hún reynist í haustréttunum, nema öðruvísi sé um samið, þó ekki meira en 7 aurar fyrir hverja kind.

9. gr.

Sauðfé það, sem ekki má hafa í heimahögum eftir ákvörðun hreppsnefndar (sbr. 6. gr.), skal rekið í afrétt, eigi síðar en 10 vikur af sumri, nema ótíð og gróðurleysi banni.

10. gr.

Rétt er þeim, sem bíður usla á engjum sínum af upprekstrar-

féi, að kæra það fyrir hreppsnefnd, og getur hann skotið máli sínu til fullnaðarúrskurðar sýslunefndar, ef ekki næst samkomulag. 69
11. júlí

11. gr.

Nú eiga tveir eða fleiri menn upprekstrarland saman, og skiftast þá upprekstrargjöld milli þeirra eftir tiltölu hvers eins í upprekstrarlandi, þó einn leyfi upprekstur frekar en aðrir.

12. gr.

Eigi má eigandi eða umráðamaður upprekstrarlands taka hross eða sauðfé í landið af mönnum, er heimili eiga utan hrepps þess, er upprekstrarlandið liggur í, nema með samþykki hlutaðeigandi hreppsnefndar.

Sé eigandi eða umráðamaður upprekstrarlands óánægður með ákvörðun hreppsnefndar, getur hann skotið máli sínu til sýslunefndar, er leggur fullnaðarúrskurð á það.

Sú hreppsnefnd, er telur of margt fé rekið í aðliggjandi upprekstrarland getur og skotið því atriði til fullnaðarúrskurðar sýslunefndar, náist ekki samkomulag við umráðamann landsins.

III. KAFLI.

UM FJÁRAFRÉTTIR.

13. gr.

Fjárréttir skiftast í aðalréttir og aukaréttir. Aðalréttir eru nú: Hrossadalsrétt á Vaðlaheiði, Gljúfrarétt í Höfðahverfi, Tungurétt og Lokastaðarétt í Fnjóskadal, Fellsrétt í Kinn, Litlutungurétt og Víðirkersrétt í Bárðardal, Gautlandarétt og Reykjahlíðarrétt í Mývatnssveit, Hallbjarnarstaðarétt í Reykjadal, Hraunsrétt í Aðaldal, Skógarrétt í Reykjahverfi, Tröllarétt á Tjörnesi, Fjallarétt og Höfðarétt í Kelduhverfi. — Hver aukarétt heyrir undir einhverja aðalrétt. Á aukaréttum skal rétta fyr en á aðalrétt þeirri, er aukaréttin heyrir undir, enda gangi úrtýningsfé þaðan til aðalréttar og dragist þar upp.

Sýslunefnd semur skrá yfir allar réttir í fjallskilafélaginu. Skal þar fram tekið, hverja afrétti og heimalönd ganga skal að hverri rétt, og hverja daga þar skal rétta.

Eftirrit af skrá þessari skal senda í hvern hrepp.

14. gr.

Skyldir eru allir fjáreigendur, er sókn eiga að fjárrétt, að halda

69 henni við og byggja að nýju, ef þörf er á. Skulu þeir leggja þar til 11. júlí vinnu eða verð eftir niðurjöfnun hreppsnefndar. Hver fjáreigandi er skyldur, að sjá sér sjálfur fyrir dilkrúmi við þá rétt, er hann á sókn að, handa öllu því fé, er hann á á afrétt. Sama gildir um þær fjallskiladeildir, er von eiga fjár á réttinni.

Nú á maður sókn að tveimur réttum, og er hann skyldur, að eiga dilkrúm í báðum. — Hver sem eigi innir þann kostnað, er á hann skiftist, eða vanrækir að hafa nægilegt dilkrúm fyrir fé sitt, verður sekur sem um gangnarof.

Lokið skal aðgerð rétta og dilka degi fyrir fyrsta réttardag ár hvert.

15. gr.

Nú þykir þörf að fjölga fjárréttum, eða færa gamla rétt á annan hentugri stað, og skal þá hreppsnefnd sú eða hreppsnefndir, er hlut eiga að máli, bera málið undir atkvæði búenda í fjallskiladeildinni á almennum fundi.

Sé um aukarétt að ræða, ræður meiri hluti atkvæða málinu til fullnaðarlykta, en um aðalrétt þarf samþykki sýslunefndar til þess, að ákvörðun sé gild.

16. gr.

Valdi réttarbygging grasnámi eða jarðusla, skal bæta það landeiganda, ef krafizt er, eftir mati tveggja óvilhallra manna, er dómkvaddir séu af sýslumanni.

Endurgjald til jarðeiganda, sem og kostnaður af matsgjörðinni telst með byggingarkostnaði réttarinar.

IV. KAFLI.

UM SMÖLUN TIL RÚNINGIS OG FRÁFÆRNA.

17. gr.

Allir þeir sem jörð hafa til ábúðar, eru skyldir að smala heimalönd sín á vorin, eftir því sem hreppsnefnd ákveður.

18. gr.

Hreppsnefnd hefir heimild til að skipa fyrir um smölun sauðfjár á vorin til rúnings og fráfærna, þegar hentugast þykir. Ef þörf gerist, má hún láta göngur fara fram í afréttum og heimalöndum eyði-

jarða. — Innansveitarfé, sem kemur fyrir við vorsmölun, skal reka 69 bæja á milli eftir sömu reglum og haustrekstra. Utansveitarfé, sem kemur fyrir við rúning, eða eftir rúning, er finnandi skyldur að rýja ef unnt er, og einnig marka ung lömb; skal hann gera eigendum aðvart um ullina, og gera grein fyrir merking á lömbum. Fyrir ómak sitt ber honum borgun: Fyrir að rýja kind 50 aura og fyrir að marka lamb 50 aura, nema öðruvísi sé um samið. 11. júlí

V. KAFLI.

UM HREINSUN HEIMALANDA.

19. gr.

Hver búandi er skyldur að hreinsa heimaland sitt á hverju hausti um leið og almenn fjallskil fara fram, eftir nánari fyrirmælum hreppsnefndar. Auk þess getur hreppsnefnd skipað fyrir um almenna hreinsun heimalanda á hausti þegar henni þykir nauðsyn til bera.

20. gr.

Nú liggja heimalönd tveggja eða fleiri hreppa saman, og skulu þá hlutaðeigandi hreppsnefndir koma sér saman um, hvernig hreinsuninni skuli hagað á því svæði.

21. gr.

Hver búandi er skyldur að hirða fé það, er finnst í heimalöndum eftir að hinni almennu hreinsun er lokið, og reka til næsta bæjar þá leið, er það á að ganga. Nú kemur fjárrekstur til manns frá næsta bæ, og er hann skyldur að reka hann tafarlaust áfram rétta leið, nema kvöld sé komið eða óveður svo að eigi sé fært. Skal þá beita fénu eða gefa hey ella, unz fært er að reka. — Hver sem sleppir fjárrekstri sætir sektum.

VI. KAFLI.

UM GÖNGUR OG RÉTTUN.

22. gr.

Hver sem á sauðkindur, geitfé eða hross á afrétt, er skyldur að gera fjallskil á þann hátt, sem hreppsnefnd ákveður, og skyldur er hver húsráðandi, að inna fjallskil af hendi fyrir heimamenn.

69
11. júlí Enginn fjáreigandi er undanþeginn almennum fjallskilum, þótt hann hafi sleppt fé sínu í heimalandi. Þó getur hreppsnefnd undanskilið að nokkru eða öllu leyti fé það, sem geymt er í eyjum eða sauðheldum girðingum.

Taki eigandi upprekstrarlands utansveitarfénað í land sitt, án leyfis hreppsnefndar, getur hún átt aðgang að honum um fjallskil fyrir þann fénað.

23. gr.

Skifta skal hreppsnefnd afréttum þeim, sem hún hefir yfir að ráða, í leitir og kveða á um, hve marga menn þarf í leit hverja, svo og til annara fjárrétta, er sækja þarf fé að.

Skrá um þetta skal rita í gjörðabók hreppsnefndar eða fjallskilabók.

24. gr.

Á vori hverju skulu fjáreigendur skýra hreppsnefnd frá fjártölu sinni og hvaða upprekstrarlönd þeir nota það ár.

Sá hreppur, sem árlega fær fé í haustgöngum af upprekstrarlandi annars hrepps svo verulega nemi, taki þátt í fjallskilakostnaði í þeim hreppi hlutfallslega eftir tölu þess fjár, er þar kemur fyrir; þó aldrei meira en nemi 18 aurum fyrir kind hverja.

Skulu fjársóknarmenn inna þessa kvöð af hendi með þátttöku í göngum, eftir því sem við verður komið.

Mismunurinn greiðist í peningum fyrir næstu áramót eftir reikningi frá hreppsnefnd þess hrepps, sem upprekstrarlandið liggur í. Reikningi þessum má ætíð skjóta til fullnaðarúrskurðar sýslunefndar.

25. gr.

Nú vanrækir einhver að gera þau fjallskil, sem á hann hafa skifzt, og er honum það sjálfrátt, eða leggur ógildan mann til fjallskila. Þá er það gangnarof og varðar 10—30 króna fébótum, er renna í fjallskilasjóð hreppsins.

Sé brotið ítrekað, tvöfaldast sektirnar í hvert skifti, þó mega þær aldrei verða hærri en 200 krónur. Auk þess greiðir sá, er brýtur, slíkar skaðabætur, er samsvari fjallskilum þeim, er hann hefir vanrækt. Rétt er og að leitarforingi eða hreppsnefnd fái mann til að gera fjallskil í þess stað, sem gangnarof gerði, á hans kostnað, og falla þá skaðabætur niður. Sama gildir og um þann, er lögmæt forföll hefir.

26. gr.

Hæfan gangnamann skal álíta þann, er leitarforingi og minnst helmingur leitarmanna tekur gildan, þó aldrei yngri en 14 ára. Nú verður einhver leitarmanna sannur að óhlýðni, hirðuleysi eða handvömm, sem

honum sjálfum eru um að kenna, þá skal svo álíta, sem enginn hafi verið lagður til fjallskila í það sinni, og varðar það sektum og skaða- bótum, sem fyrir gangnarof. Nú er leitarmaður ekki talinn fullgildur, en þó eigi heim sendur, og reiknast honum þá kaup eftir mati leitarforingja og hreppsnefndar. 11. júlí 69

27. gr.

Þrenn skulu fjallskil haust hvert. Auk þess skal hreppsnefnd heimilt með samþykki sveitarmanna að skipa fyrir um fleiri fjallskil ef þörf þykir til.

Nú kemur óveður er gangnamenn eru af stað komnir og göngur byrjaðar, svo að þær verða að litlu gagni eða engu, og er þá komið undir álitu hlutaðeigandi hreppsnefndar, hvort telja skuli, að nokkrar göngur hafi verið gerðar í það sinn.

28. gr.

Haustgöngur skulu byrja svo snemma ár hvert að fyrstu réttardagar á aðalréttum verði þessir: Gljúfrár-, Fells-, Litlutungu-, Skóga-, Trölla- og Fjallaréttum 16. sept. — Lokastaða-, Víðikers-, Reykjahlíðar- og Höfðaréttum 17. september. — Hrossadals-, Tungu-, Gautlanda-, Hallbjarnarstaða og Hraunsréttum 18. september. Sjö dagar skulu líða milli gangna.

29. gr.

Hreppsnefnd skal birta með umburðarbréfi, er berist sem þingboð um hreppinn, nokkru á undan fjallskilum, hvað hver fjáreigandi skal leggja til fjallskilanna; sé þar tekið fram, hvernig göngum skuli hagað í hvert skifti, tilnefndir leitarforingjar og þeir menn, sem sendir eru á aðrar fjárréttir. — Hreppsnefnd skipar réttarstjóra er hefir umsjón með réttum fjárins og sundurdrætti. — Getur hann kvatt sér til aðstoðar svo marga menn sem þarf til þess, að sundurdráttur fjárins gangi greiðlega.

Óhlýðni og þrjúzka gegn skipun réttarstjóra varðar sektum.

30. gr.

Hver fjáreigandi er skyldur til að hafa svo marga menn á þeirri fjárrétt, sem hann á sókn að, sem með þarf til þess, að fé hans verði dregið svo greiðlega, sem réttarstjóri mælir fyrir. Skal að minnsta kost einn maður vera kominn til réttar frá hverjum fjáreiganda, þá réttað er, og sundurdráttur byrjar, enda má enginn reka fé frá réttinni fyrri en honum er lokið, nema réttarstjóri leyfi.

69
11. júlí

31. gr.

Leitarforingjar skipa fyrir um hvernig göngum skal haga í hverri leit. Þeir sjá um svo sem unnt er, að hver einstakur gangnamaður leysi hlutverk sitt vel af hendi, og að fjársöfnin sé rekin með reglu til réttar í tækan tíma. Svo hafa þeir og umsjón með geymslu fjárens þar til réttarstjóri tekur við því. Eru gangnamenn skyldir að hlýða leitarforingja, og varðar sektum sem fyrir gangnarof ef útaf er brugðið.

32. gr.

Auk þeirra gjalda er ræðir um í 7., 8., 14., 22. og 24. gr. er hreppsnefnd heimilt ef þörf krefur, að jafna niður á alla fjáreigendur í deildinni allt að þriggja aura gjald á hverja kind. Sé þessi heimild notuð skal stofna fjallskilasjóð fyrir deildina, sem gjaldið rennur í.

Heimilt er og að í hann renni eftirstöðvar af skylduvinnu til fjallskila sem ekki hafa unnizt. Sjóð þennan geymir hreppsnefnd, ábyrgist hann og ávaxtar.

Nú nota utansýslufjáreigendur upprekstrarland í einhverri fjallskiladeild sýslunnar, og er þá hlutaðeigandi hreppsnefnd heimilt, að leggja allt að þriggja aura gjald til fjallskilasjóðs á hverja kind er þeir eiga í upprekstrarlandinu.

33. gr.

Tekjum fjallskilasjóðs má aðeins verja til að standa straum af fjallskilakostnaði, sem eigi verður auðveldlega inntur af höndum með skylduvinnu, svo sem til að borga aukaleitir, öræfaleitir, eftirleitargjald fyrir fjáreigendur í deildinni og utansýslu fjáreigendur þegar svo stendur á, sem segir í 32. gr. o. fl.

Hreppsnefnd gerir fyrir 15. janúar ár hvert reikning fjallskilasjóðs sbr. 25. gr. sveitarstjórnarlaganna 31. maí 1927.

34. gr.

Þyki einhverjum sér gerð ofmikil fjallskil hefir hann rétt á að kæra það fyrir hreppsnefnd er leggur úrskurð á kæru hans. Úrskurði hreppsnefndar má skjóta til sýslunefndar. Enginn getur, með því að kæra, skotið sér undan, að inna af hendi þau fjallskil, er honum voru gerð.

VII. KAFLI.

UM EFTIRLEITIR.

35. gr.

Þá er fjallskilum er að fullu lokið má hreppsnefnd leyfa eftirleit

á afrétti annaðhvort fyrir umsamda borgun eða á kostnað leitar- **69**
manna sjálfra. 11. júlí

36. gr.

Nú finnur maður fé á afrétti og ber honum þá borgun eftir því er sýslunefnd Suður-Þingeyjarsýslu hefir ákveðið eftirleitargjöldin samkvæmt verðlagi sauðfjár á hverjum tíma.

Gjöld fyrir eftirleitarfé greiðist af eiganda fjárins nema þar sem samþykkt hefir verið á almennum sveitarfundi, að greiða þau úr fjallskilasjóði.

Fyrir óheimt fé, sem finnst í heimalöndum eða við smölun fjár, þó í afrétti sé, eftir að fjallskilum er lokið, er ekki skylt að greiða fundarlaun.

37. gr.

Fjárleitir á öræfi, sem ekki geta talizt til nokkurra afrétta, skulu gerðar eftir sömu reglum sem eftirleitir, en heimilt er að þær fari fram samtímis fjallskilum.

VIII. KAFLI.

UM FJÁRMÖRK.

38. gr.

Hver maður skal einkenna fé sitt með glöggu marki á eyrum en ef soramarkað er, þá með brennimarki á hornum eða klaufum. Skróði og brögð á eyrum eru auðkenni en eigi fjármörk. Yngri menn en 14 ára megi ekki taka upp fjármörk né nota. Enginn má eiga né nota nema eitt fjármark.

Um markarréttindi fer sem í lögum er ákveðið. Hver fjáreigandi er skyldur að auðkenna fé sitt á vinstra horni með þessum sveit-
arbrennimörkum:

Kelduneshreppur	Þ 1
Tjörneshreppur	Þ 2
Húsavíkurhreppur	Þ 3
Aðaldælahreppur	Þ 3
Reykdælahreppur	Þ 4
Skútustaðahreppur	Þ 4
Bárðdælahreppur	Þ 5
Ljósavatnshreppur	Þ 5
Hálshreppur	Þ 6
Flateyjarhreppur	Þ 6
Grýtubakkahreppur	Þ 7
Svalbarðsstrandarhr.	Þ 8

69
11. júlí

39. gr.

Öll fjármörk sýslunnar skal rita í eina skrá er sýslunefndin semur, og skal prenta hana svo oft er sýslunefnd álitur þurfa, og útbýta meðal búenda í fjallskilafélaginu.

Hver búandi er skyldur að geyma markaskrána meðal þeirra heimildarskjala, er fylgja býli hans, og skal næsta ábúanda þá er hann flytur af jörðinni.

Vilji menn taka upp eða nota mörk, sem eigi standa í markaskránni, skulu þeir fá til þess leyfi Markadóms Suður-Þingeyjar- og Eyjafjarðarsýslu og auk þess birta það í Lögbirtingablaðinu og senda lýsingu þess til hreppsnefnda í næstu sveitum.

IX. KAFLI.

UM ÓSKILAFÉ.

40. gr.

Réttarstjóri annast um, að öll mörkuð lömb, sem koma fyrir í réttum, séu dregin í sérstakan dilk, þar sem eigi er annað fé, og mönnum gefinn kostur á, að láta lambsmæður helga sér lömbin. Þeir ómerkingar sem ekki spyrjast upp, teljast sem óskilafé. Óskilafé, sem ekki finnast eigendur að, skal hreppsnefnd hirða og senda lýsingu af í næstu sveitir. Það fé, sem óútgengið er á hausthreppamóti, seljist við uppboð af hlutaðeigandi hreppsstjóra.

Fé því, sem þannig er selt, skal hreppsstjóri lýsa í Lögbirtingablaðinu.

Hafi enginn lýst sig eiganda að fénu áður 6 mánuðir eru liðnir frá birtingu auglýsingarinnar, fellur verð þess í sveitarsjóð að frádregnum um kostnaði.

X. KAFLI.

UM FJÁRREKSTRA.

41 gr.

Þegar sauðfé er rekið um hérað, skal þess gætt, að rekstri hverjum fylgi nægilega margir og duglegir rekstrarmenn, svo að sem minnstur bagi verði að, fyrir þá, er þau lönd eiga, sem um er rekið eða í er áð. Eigi má leggja upp með slíka rekstra að morgni, fyrri en markljóst er orðið, og eigi halda áfram að kveldi eftir að fer að skyggja, nema brýn nauðsyn beri til.

Allt fé í sláturfjárrekstrum skal vera merkt ákveðnum rekstrar-
merkjum, er séu svo glögg, að þau sjáist tilsýndar í björtu, og svo traust, 69
að þau máist ekki af, þó að votviðri gangi. Rekstrarmönnum ber að gæta
þess vandlega, að annað fé lendi eigi saman við reksturinn, en verði það,
skulu þeir, þegar er þeir verða þess varir, draga það fé úr rekstrinum,
og annast um að það komist í átt Haga sína eigendum kostnaðarlaust.

Skaða, sem hlýzt af því, að útaf þessu er brugðið, ber eiganda eða
umsjónarmanni rekstrarins að greiða eiganda fjárens, en sannist það, að
skaðinn stafi af skeytingarleysi rekstrarmanns, skal hann auk þess
sæta sektum.

XI. KAFLI.

ALMENN ÁKVÆÐI.

42. gr.

Sýslunefndin sker úr öllum ágreiningi milli hreppsnefnda út
af fjallskilamálum.

Ennfremur geta einstakir menn komið sér saman um, að leggja
slík ágreiningsmál undir úrskurð sýslunefndar.

43. gr.

Brot gegn reglugjörð þessari varða sektum frá 10—200 krónum
eftir málavöxtum, er renni í sveitarsjóð þess hrepps, þar sem brotið er
framið, eða í sýslusjóð.

44. gr.

Mál, sem rísa út af brotum gegn reglugjörð þessari, skal fara
með sem almenn lögglumál.

45. gr.

Með reglugjörð þessari er numin úr gildi reglugjörð um fjall-
skil í vesturhluta Þingeyjarsýslu frá 16. júní 1920, og reglugjörð um
breytingar á henni frá 5. september 1924.

Reglugjörð þessi sem sýslunefnd Suður-Þingeyjarsýslu hefir samið
og samþykkt og Norður-Þingeyjarsýsla einnig samþykkt að því er
Kelduneshrepp snertir, samkvæmt 41. gr. sveitarstjórnarlaganna, stað-
festist hérmeð til að öðlast gildi 1. ágúst 1929.

Atvinnu- og samgöngumálaráðuneytið, 11. júlí 1929.

Tryggvi Þórhallsson.

Páll Palmason.